

Osaka, 1977.nov.24. csütörtök

este a színházban

Drágám!

Reggel Nagoyából küldtem el nyolcadik leveletem. Azóta nem sok történt, nem is történhetett. Utaztunk. Útközben, mikor megálltunk ettem egy finom ráklevest – óriási itt a leves kultusz – s ittam rá egy forró kávét. Ezt automata adja! Kb 1 ½ deci, édes, kicsi tejjel. Többféle ízben is kapható. Ezek nagyon diszkrét, épp hogy érezhető ízek. A legjobb a kissé vaníliás. Én meg még egy kis nescafé-val is megbolondítom, így mondhatni, hogy finom. ½ 3 után érkezünk és ½ 5 -kor volt indulás a színházba. Az időt becsomagolással és egy kis TV nézéssel egybekötött szundikálással töltöttem.

Most megy a Fonó. Fél ház van. Igaz, ez egy közel négyezres terem.

nov. 25 péntek

A tegnapi előadás végül is telt házzal ment! Mondják, hogy itt Japánban a közlekedési idő meglehetősen bizonytalan – ezt Fehér Klára is írja – és sokan nem tudnak pontosan érkezni. Az előadást mégis aránylag pontosan, legfeljebb 5 perc késéssel megkezdik. Siker is volt, a közönség a második félidőben szépen belendült. Meg lehetett valósítani a beállított két ismétlést az Ecseri után.

Előadás után lementünk a földalatti városba. Több utcahossznyi földalatti üzletsor folyosóban voltam már Fukuokában és Nagoyában is. De ilyet még nem láttam!

A szállodai liften a pincébe kell lemenni. Ezen a szinten, kifejezetten előkelő éttermek, bárók vannak. Az ezek közti utcán végigmenve egy széles lépcsőhöz érünk, ami egy széles keresztútra visz le. Jobbra a metróállomás – akár Pesten az Astoria – s balra fordulva lehet továbbmenni olyan Greguss utca szélességű úton. Mindkét oldalon üzletek, étkezőhelyek. Kitűnő világítás, halk klasszikus zene (ki

tudja honnan, valahonnan a mennyezetről) de nem túl kellemes, olyan metró-levegő. Itt nem mentünk végig, - az üzletek már zárva voltak - hanem az első, balra utunkba akadó mozgólépcsőn tovább szálltunk le a mélybe. Olyasmi helyen találtuk magunkat, mint a Tolbuchin-körúti vásárcsarnok: kis utcácskákkal elválasztott üzlettömbök, csak persze nem olyan magos mint a csarnok, és nem élelmiszeres. Nagyon elegáns üzletek, sajnos szinte kivétel nélkül lehúzott roló mögött. S egyszer csak kellemes, hűs, párás levegő csapott meg: egy emeletes kerti(!) vendéglőhöz értünk. Tavacskák, futónövények, kertrészlet szoborral és kis szökőkutak. Minden mű, csak a víz igazi. A legnagyobb tapon híd vezet át. Elég nagy, van vagy 15 lépés. A híd után balra fordulva kis vízesésekkel csobogó patakra találtunk. Ennek a vize folyik be az említett vendéglői tó-rendszerbe a föld alatt (padló alatt?).

A patak mentén fölfele (fölfele?) haladva egy nagy csarnokba értünk. A baloldalán tó volt, nagy szökőkúttal. S a tóban hattyú úszkált, mögötte két kis csibéjével! Csak egész közel érve vettük észre, hogy ez nem igazi. A hullámok billegetik, és egy vízalatti, gondolom elektromágneses vezeték felett halad, az vezet. A két szint nagyságú terem teteje, az oldalakra is kissé lefuttatva csupa üde zöld vadszőlő. Persze ez is mű, ügyesen megvilágítva, szinte napfényesre. A terem tó felőli oldalán egy hatalmas üveg mozaik, legalább 30 nm-es. Olyan, mint Chagall képe az ENSZ-ben, New Yorkban; biztos emlékszel rá. Van is olyan szép, csak sokkal nagyobb. S oly jól van hátulról megvilágítva, hogy az ember azt érzi: a nap süt rá. Itt, vagy 30 méterrel a föld alatt!

Kimenve a teremből, s tovább a patak mentén eljutottunk a legnagyobb csodához, a „vízeséshez”. Ez is kétszintes teremben van, de már egy emelettel feljebb a tónál. Tulajdonképpen nem is vízesés ez, hanem egy lefelé fordított szökőkút. Fenn nagy nyomással, kis csövekből vizet lőnek ki, ami lenn egy ráccsal fedett kicsi medencébe esik. Valahogy teljesen összetartó a vízszög, és cseppecske sem megy mellé, vagy porlik szét a levegőben! Olyan mindegyik, mintha egy fényes üvegszál jönne le a földre. És még ez sem elég! Időnként a kis kilövellő csövek megmozdulnak, kinyitják a kört, s a hengeresnek látszó idomból kúpos válik, alul egy jóval nagyobb kört csinálva. Persze ez is belül marad a rácsos medencén. Soha semmi se spriccel, vagy cseppen ki. S az egész gyönyörűen (nem giccsesen!) megvilágítva. Tamás szörnyen sajnálta, hogy nem hozott fényképezőgépet, de ezúttal én is. Ma megpróbálok erről a csodáról legalább képeslapot szerezni.

Vacsora: pesti „különleges vagdalt” (vacak, íztelen fűrészpor, a nagykörösi viszont finom volt) japán sajt, tej (automatából, kb. 1 ½ deci kis háromszögletű piramisban, vettem kettőt, a hazai már elfogyott) és alma. Az almáról külön írnom kell. Itt valami különleges almatermelés folyhat: egy alma akkora mint a sárgadinnye, és mindegyik tökéletesen egyforma! Van piros, ez kisebb és sárga, nagyobb. A sárgából többféle méret van, a legnagyobbak - jóval nagyobb, mint a két öklöm! - e célra készített hordozható szatyor rekeszben vannak, 6 vagy 8 darab. Én egy kiárusításon vettem egy tállal, 7 db, közepes méretűt 250 y-ért. Ha nem volna olyan könnyű, azt mondhatnám 40 - dekásak lehetnek. Kb. negyedóra, míg megeszek egyet. Nagyon finom, leves, omlós, savanykásan édes.

A szobám most aránylag gyenge. Persze fürdőszoba és színes TV itt is van, meg a szokásos, naponta cserélt hálókabát, de nincs bekészített termoszt, mellette szép csészével, teával, s egy másik termosztban jeges ivóvíz. És a világítás is rossz: csak egy mennyezeti lámpa van, az ablak meg a TV. emeleti belső udvarra néz. Igaz, itt növények vannak és műfűvel van borítva a beton, ide le már alig jön fény. A TV világítása mellett írok. Ablak nem nyitható, a kondicionálót teljes erővel működtetem. Nagyon lassan megy az írás. Most ¼ 11 van.

Még talán egy levelet írok, amit Kyotóban vagy Kobe-ban adok fel. Tokyóból már nem írok, mert együtt érkeznek a levéllel. Mesélni mégis könnyebb mint írni. Szeretnék még levelet kapni. Oly jó olvasni a haza dolgairól, de azt írtad, hogy nem küldesz többet. Azért én reménykedem. De jó volna, ha hazaérkeztemkor az egész 7 tagú család együtt lehetne.

Most már többet vagyok gondolatban otthon, mint itt. Csak letelik már ez a két hét. A viszontlátásig csókol:

Miklós